

Spomini, zbrani s strani sedanjage gospodarja Martina Hrastnika, o še enem znamenju v vasi Stopce, so tako bogati, da si zaslužijo tudi na tem mestu celotno objavo.

JAJČNIKOVA KAPELA

Teta Anika

Povzetek iz življenjepisa Ane Hrastnik, očetove sestre, redovnice z redovnim imenom s. Joahima. Mi otroci smo ji rekli teta Anika. Takole je zapisala: "Tudi oče je bil udeležen v hudi in kruti prvi svetovni vojni. Enkrat je bil ranjen in železni kaveljčki na

ovratniku bluze so ga obvarovali, da mu ni predrlo vratu. Drugič, ko je bil na terenu, je padel in takoj nato je nad njim švistnila krogla. Ob doživljanju takih dogodkov se je zaobljubil, da bo Mariji v čast postavil kapelico, če pride živ iz vojne. Vrnil se je in leta 1923 je bila blagoslovljena kapelica v čast Brezmadežni. Pred to kapelo je hodila vsak dan molit in se priporočat Mariji Antonija, poznejša s. Sinkletika. Potem pa je večkrat iz Ljubljane priporočala v pismih domačim, naj radi hodijo h kapeli častit Marijo, ker ona dela prave čudeže".

Leta 1967 je umrla njena mama Antonija, torej naša stara mama. Teta Anika ni mogla na pogreb, takrat je bila v Beogradu. Ko je prišla domov na obisk prvič po materini smrti in občutila dejansko praznino, se je naslonila na vogal hiše in bridko jokala. Čez nekaj časa je odhitela h kapeli in molila. Znala je Mariji izročiti svojo bridkost - Marija tolažnica žalostnih - kmalu se je vrnila in bila očitno potolažena. Spet je bila vedra in nasmejana kakršno smo teto Aniko vedno poznali.

Gospod škof pri kapeli

Bilo je leta 1958. Birma v Šentlenartu in potem v Laškem. Pri naši kapeli, ki je iz Šentlenarta prva zgradba v laški fari, so postavili "zasedo". Postavili so slavalok z napisom: "DOBRODOŠLI GOSPOD ŠKOF". Mamina sestra Angela Knez je imela tako "žilco", da je znala organizirati takšne dogodke. Napisala je pozdravni govor, ki ga je povedala njena hčerka Stanka Zeme. Pozdrav se je glasil nekako takole: "Prečastiti g. škof, dobrodošli v laški fari, kjer bomo birmanci prejeli dar Sv. Duha. ...?" Gospod škof MAKSIMILIJAN DRŽEČNIK je stopil z voza in rekel: "Tukaj je pa toliko otrok, da bi lahko kar tukaj birmovali". Tako se spominja moja starejša sestra Bernarda Prislan.

Leta 1970 so prišli bogoslovci lazaristi iz Ljubljane obirat jabolka za ozimnico. Z njimi je bil duhovni vodja g. Stanko Boljka. Pridružil se je tudi g. FRANC RODE, ki je takrat deloval v Celju pri sv. Jožefu. Pri kapeli smo skupaj zmolili Angelovo čaščenje. No g. Rode takrat še ni bil škof, danes pa....

V letih od 1979 do 1982 je bil naš brat Jože v bogoslovju v Ljubljani. Takratni spiritual, (duhovni vodja) je vsakega bogoslovca obiskal na domu. Pri kapeli smo zmolili O Gospa moja, o Mati moja. Seveda takrat še nismo vedeli, da bo g. METOD PIRIH postal koprski škof.

Ko je leta 1992 naš ata Avgust praznoval god, mu je kot vsako leto prišel voščit tudi g. dekan Jože Horvat. Tisto leto je s seboj pripeljal tudi g. škofa JOŽEFA SMEJA. Kot se spodobi je tudi on obiskal kapelo. Samo še en škof je po dosedaj znanih podatkih pozdravil Brezmadežno v naši kapeli. Bila je Velika noč leta 2001. Gospod župnik Horvat je bil takrat v bolnici zaradi operacije na srcu. Za praznike je takratnemu kaplanu g. Egidiju Kubotu, prišel na "pomoč" takratni pomožni škof in generalni vikar mariborske škofije, g. ANTON STRES. Popoldan je gospoda škofa popeljal malo naokoli po župniji ministrant Marko Zeme. Pot ju je zanesla tudi v Stopce. Pri naši kapeli je bilo zelo živahno, saj smo tam, kot ponavadi za Veliko noč strel-

jali na karbit. Gospod škof je rekel: "Vi pa glasno praznujete Alelujo."

Moji prvi spomini

V kapeli smo se igrali 'Mašo'. Brat Jože je bil 'mašnik', mi mlajši pa seveda verniki. Jože je znal veliko mašnih delov moliti v latinščini. Še zdaj se spominjam "KIRIYE ELEISON, KRISTE ELEISON... OREMUS..." Nič se nismo smejali ali norčevali, prav resni smo bili in po otroško pobožni. Poklekali smo prav tako kot v cerkvi (takrat se je pri maši več klečalo). Jaz sem ministriral, seveda saj sem bil edini fant med 'farani'. Iz konjske vprege smo odtrgali kraguljček za zvonček in sem zvonil kadar je bilo potrebno. Če sem se kdaj zmotil me je Jože na koncu 'maše' potegnil za 'tasladke', čisto zares, tako kot je imel navado takratni župnik v Laškem g. Franc Korban. Tako je igra 'maša' dobila močnejši čar.

Ko smo molili litanije, sem se pri vzkliku 'Hiša zlata' zamislil. Toliko zlata pa ne more biti nikjer, da bi lahko bila cela hiša zlata. Če bi skupaj nabral zlato iz celega sveta, bi pa gotovo naša kapela bila polna do vrha. Ja, ko sem bil otrok sem razmišljal kot otrok. (prim 1Kor 13,11)

Kapela kot cerkev

K nam je pogosto zahajal revež Jože Šmerc, doma nekje blizu Jurkloštra. Bil je majhne postave. Težko si ga kaj razumel, ker je močno hripav in jecljaj. Pri nas se je ustavil, ko je šel v Laško in tudi potem, ko se je vračal. Ostal je kakšen dan ali dva, še rajši tri. Rad je luščil fižol, cel dan je imel dela z enim peharjem fižola, če mu je mama prinesla še drugi pehar, je pa rekel, da bo jutri naprej luščil. Tako je spet kakšen dan bil na toplem. Najsrečnejši pa je bil, ko mu je ata natočil 'takratkega'. Tudi to šilce je zelo, zelo počasi srebal zato, da je ta 'sreča' trajala in trajala. Ta možic je bil na vsaki poti romar. Hodil je zelo počasi. Iz Šentlenarta do Laškega in nazaj je porabil včasih pet, včasih pa tudi deset dni, odvisno od vremena, pa od dobrih ljudi. Vedno se je ustavil pri vsaki kapeli in

pri vsakem križu. Odkril se je. Nekako poklekal in se križal. Tako je počel deset minut ali pol ure... Nekoč pri naši kapeli sem se mu približal od zadaj – to ni bilo težko, saj je bil močno naglušen - ,in poslušal kaj ‘mrmra’. Molil je Češčena Marija in venomer ponavljal in ponavljal. V njegovi ‘mrmrajoči jecljavščini’ je bilo izslediti nekako takole: “Češčena, Marija, gnade si polna, Gospod je s Teboj. Ti si, Marija, med vsem ženam žegnana, požegnan sad tvojega telesa, Jezus.” Ata mu je nekoč rekel: “Veš, zdaj se ne moli več Češčena, Marija, ampak molimo Zdrava, Marija.” Pa je odgovoril: “To še pa nikol nisem slišal, da bi bla Marija kdaj bolana.” Na vprašanje zakaj se odkriva pred kapelo, pa je odgovoril: “Kapela je cinka cerkev, v cerkev pa ‘dedej’ ne smejo pokrit.”

Zaupanje v Marijino varstvo

Od nas naprej pelje cesta na Vrh nad Laškim – Šentlenart. Po nekaj ovinkih med njivami in travniki se skrije v gozd. Na levi strani ceste so že kmalu travniki, kakor tudi gozd, imenovani Škradnke. Bajе da so tam kdaj strašili škrti. Ob cesti v gozdu skaklja droben potoček in res spuščа čudne glasove, sploh ponoči. Včasih se je veliko hodilo peš. Marsikateri popotnik si ni upal sam skozi gozd, zato je poprosil za spremstvo. Pogosto je šel ata. Pozneje pa tudi starejši bratje in sestre. Sploh pozimi smo radi vzeli sani in ko smo samotnega potnika pospremili ‘na varno’ smo zdrveli nazaj domov na saneh.

Čibijeva Milka. Gotovo se je kdo od Laščanov spominja. Šentlenarčani pa prav gotovo, saj je desetletja redno molila rožni venec pred mašo, tudi ob delavnikih. Ona je rada tudi kam poromala (Brezje, sv. Rok, Višarje...). Domov se je vračala pozno z vlakom do Laškega. Potem pa jo je še čakala dveurna pot domov do Šentlenarta in naprej do Žigona, kjer je bila doma. Ata jo je nekoč vprašal: “Se ti nič ne bojiš sredi noči hodit domov skozi Škradnke?” “Nič”, je rekla, “pri vaši kapeli zmolim eno Čaščeno Marijo pa ‘grungo’, pa mi noben ‘zlud’ nič ne more! Nič se ne bojim.”

<p>5. NEDELJA MED LETOM, 5.2.   7.00: živi in + farani   9.00: + Anika VODIŠEK, 30. dan   + Franc PINTER   10.30: + Janez PUŠNIK, 8. dan</p>
<p>PONEDELJEK, 6.2., sv. Pavel Miki, duh. in drugi jap. muč.   7.30: + Anton MEDVEŠEK in Stanislava   na čast Svetemu Duhu za modro in razumno srce</p>
<p>TOREK, 7.2., sv. Nivard, redovnik   18.00: + Jože SLAPŠAK, 4. obl., Anton, Marija, Marjana   VIDEK in Franc PETEK   + Ivan DEŽELAK, obl, Fani, Anka, Karli, Jože in Janko   + Terezija PADER, 30. dan // biblična skupina</p>
<p>SREDA, 8.2., sv. Hieronim Emiliani, red. ust.; Prešernov d.   7.30: + Martin ŠKOBERNE, 1. obl.   + Franc PAVŠEK, brat Vlado in starši   + Dragica FERLIČ, obl., starša Hinko in Angela</p>
<p>ČETRTEK, 9.2., Apolonija, devica, mučenka   18.00: + Karolina BRILI, 30. dan   + Štefanija MAČEK, 8. dan   + Antonija, Janez KOLŠEK in Heini FRECE   18.30: srečanje Alfa - 5</p>
<p>PETEK, 10.2., sv. Sholastika, devica, redovnica   7.30: + Amalija in Slavko ROKSANDIĆ   18.00: + Marjana GLAVICA, 30. dan   + Antonija in Cilka LUBEJ</p>
<p>SOBOTA, 11.2., sv. Lurška Mari Božja, svetovni dan boln.   18.00: + Angela ARNŠEK   + Marija DEŽELAK, 1 obl., Franc in Fanika KNAP</p>
<p>6. NEDELJA MED LETOM, 12.2.   7.00: živi in + farani   + HRASTNIK, MAJCEN, KNEZ in za zdravje   9.00: + Franc KLEZIN, obl., in žena Rozalija   + Helena KLEZIN   10.30: + iz družine MARINKO in starši KNEZ</p>

V tednu od 06. do 10. februarja je reden verouk.

MARTINOVA LILIJA

05. februar 2017, leto 9 št.: 06

Vi ste sol zemlje, če pa se sol spridi.... (Mt 5,13)
V evangeliju o soli in luči Jezus uporablja preproste besede in enostavne primerjave, da bi vsi lahko razumeli njegovo sporočilo. Kristjani postajamo luč in sol, če ... Nobena od obeh stvari ni namenjena sama sebi. Luč razsvetljuje nekaj drugega, sol pa daje okus in trajnost nečemu drugemu.